

Веднажъ, като пѣтували двамата, тѣ се приближили до единъ малкъ дървенъ кръсть и великанътъ попиталъ:

— Какво е това?

Но Сатаната изведнажъ трепналъ, извикалъ и се дръпналъ назадъ.

— Не, не питай! . . . Азъ се страхувамъ даже отъ името му, казалъ треперящъ Сатаната.

— А, а. . . — извикалъ великанътъ, — така, значи има отъ що да се страхуващъ?! Тогава ти не си най-силниятъ на свѣта! . . .

И той напустналъ Сатаната и отишелъ да търси най-силниятъ царъ на свѣта.

Веднажъ великанътъ седналъ да си почине при една голѣма и буйна рѣка. На близо имало пещера и вътрѣ живѣялъ единъ старецъ—посетникъ.

— Сине мой, казалъ старецътъ на великана, азъ ще ти кажа, кой е най-силния царъ на свѣта, иди и на нему слугувай!...

— Хубаво, казалъ зарадванъ великанътъ, но гдѣ е той?

— Прѣзъ тази рѣка минаватъ много пѣтници, които отиватъ да се поклонятъ на този царъ; но много отъ тѣхъ се давятъ отъ буйните води на рѣката; ти трѣбва да имъ помогнешъ, като ги прѣнасяшъ до другия брѣгъ. И най-послѣ и ти ще видишъ царя.

И отъ тази минута великанътъ почналъ да прѣнася много пѣтующи прѣзъ мѣтнитѣ и страшни води на рѣката.

Една нощъ той чулъ дѣтски гласъ, който го викалъ отъ другия брѣгъ. Великанътъ ми-